

Dagens frågor

Folkfrontsregim

En utländsk iakttagare av svenska förhållanden har sagt att Sverige genom tur och skicklighet visserligen sluppit två världskrig, men visat en sällsam oförmåga att draga politiska lärdomar av andra folks olyckor. Om politik definieras som konsten att göra det nödvändiga möjligt — något som förutsätter politisk realism — tycks den svenska regeringen på sistone alldeles ha tappat förmågan att lära av andras erfarenheter och att tänka realistiskt.

De senaste femtio årens europeiska historia visar med all önskvärd tydlighet att det sista en socialdemokratisk regering bör göra är att samarbeta med kommunister. Ty kommunisternas syfte är alltid och allestädes att sabotera det demokratiska samhället, att skapa ökad splittring och att undergräva detta samhälles förmåga att fungera. Kommunisterna strävar alltid målmedvetet efter att skapa en sk revolutionär situation. Det är ju deras enda möjlighet att vinna makten.

Genom regeringen Palmes huvudlösa agerande har vi idag i realiteten en folkfrontsregim. Hr Palme (och hr Sträng) ger kommunisterna det avgörande inflytandet på vårt lands just nu viktigaste politiska områden: försvarspolitiken och skattepolitiken. Detta har skett utan försök att komma till tals med den demokratiska oppositionen för att undersöka om en kompromiss hade varit möjlig. Hellre än att göra det har regeringen manövrerat så att klyftan mellan den och oppositionen blivit omöjlig att brygga över. Motivet är att 1973 års val skall bli det klasskampsväl, där regeringens just nu farligaste motståndare, centerpartiet, skall sättas i kläm.

Att den svenska alliansfria politiken inte längre kan vinna respekt, därför att den förestående nedrustningen inom överskådlig tid gör landet mycket svårt att försvara spelar ingen roll. Ändock är denna utrikespolitiska linje regeringens huvudargument för dess avvisande hållning till EEC. Att skattepolitiken

med fördubblingen av löneskatten är en ytterligare svår belastning för våra stora exportindustrier och ett hårt slag mot de mellanstora och små företagen, som har så stor betydelse för sysselsättningen, spelar heller ingen roll. Hr Palme följer principen att ett steg till vänster alltid kan försvaras.

Väljarna kanske har en annan uppfattning. Ett laglydigt, tålmodigt och i det hela politiskt föga engagerat folk kanske börjar vakna inför det vanstyre, som präglar regeringens handlande. Hr Palme och hans regering har med de senaste månadernas politik förlorat varje anspråk på att bli behandlad med något mått av förtroende från oppositionens sida. Han har därtill svetsat samman oppositionen till alltmer effektivt samarbete. Det är ljuspunkten i mörkret. Regeringen Palme borde i valrörelsen få uppleva att politik inte bara är stundens taktik och att det finns gränser för svekfulla manipulationer med ett folks välfärd.

Nyheter från Vietnam

Den 9 april i år stod fru Sara Lidman på Sergels torg och anklagade massmedia för att lämna färgade rapporter om det återuppblossande kriget i Vietnam. Särskilt angrep hon TV 2 (!) som vågat antyda att nordvietnamesiska trupper anfallit genom den demilitariserade zonen in i Sydvietnam. Att fru Lidman tror att inga nordvietnamesiska styrkor invaderat Sydvietnam är förstäeligt; den som inte vill se, hon ser inte heller de tunga sovjetiska stridsvagnarna av typ T-34 och T-55, som är spjutspetsar i Nordvietnams anfallskolonner. Men inte ens hon har lyckats få alla massmedia att tro att det är FNL, som tillverkat och gömt dessa tunga vagnar i Sydvietnams djungel. Intressant är att notera att Sveriges Radio-TV plötsligt den 1 maj upphörde att tala om Nordvietnam. Sedan den dagen heter det: "FNL och dess allierade". På vems begäran?

Från årets början hade Nordvietnam laddat

upp för storanfall över demarkationslinjen och från Laos och Kambodja över gränsen till Sydvietnam. Tungt artilleri och stridsvagnar samt luftvärmsartilleri grupperades inom den demilitariserade zonen. Den amerikanska reaktionen blev tvåfaldig; bombningarna återupptogs och samtalen i Paris avbröts. Flyganfallen har som vanligt inte kunnat hindra koncentreringen men har sannolikt försenat anfaller med omkring två månader. Om flyganfallen har vi hört allt, blott intet om orsakerna.

Den som därefter sökt följa utvecklingen och som bara varit hänvisad till Sveriges Radio-TV, pressen och regeringens uttalanden måste ha fått följande bild av krigsläget fram till mitten av maj: FNL har, kanske med någon hjälp av nordvietnamesiska styrkor, fullständigt besegrat Sydvietnams armé, som överallt befunnit sig på vild flykt. Vietnamiseringen, som innebär att Sydvietnams stridskrafter skulle utrustas och utbildas så att de, med stöd av amerikanskt flyg, själva skulle kunna försvara sig mot invasion och guerillaverksamhet, hade helt misslyckats.

Det borde inte vara obekant att en angripare, som under lång tid koncentrerar sina styrkor och kan välja tid och plats för sitt anfall, i regel får vissa initialframgångar. Så gick det också denna gång. Snart ebbade anfallskraften ut. I norr trängde fyra nordvietnamesiska divisioner fram och stod vid april månads utgång ungefär 15 km in på sydvietnamesisk mark. I mellersta delen av landet nådde en annan division längre in, medan ytterligare en hejdades i sin framryckning mot Saigon. I ett desperat försök att vinna en militär seger har Hanoi satt in elva av sina tretton divisioner i Indokina utanför Nordvietnam varav 6 i Sydvietnam och de andra i Laos och Kambodja.

Sydvietnams armé har i allmänhet löst sin uppgift att utan hjälp av amerikanska markförband fånga upp anfallen. Vissa förband har dock inte hållit måttet. Några har gripits av panik inför det första mötet med ryska strids-

vagnar. Trots bristerna, främst inom befälskadern, har många förband visat stridsduglighet. Kanske vet soldaterna, liksom de tusentals flyktingarna från platser som löper risk att befrias av nordvietnameser eller FNL-förband, så mycket om förhållandena i den kommunistiska diktaturstaten i norr att de inte vill låta sig erövrats.

Under Tet-offensiven 1968 uppmanade Hanoi radio befolkningen i Sydvietnam att resa sig och göra gemensam sak med general Giaps armé. Någon resning blev inte av. Myten om att Vietnams folk var enigt i sin kamp mot de amerikanska förtryckarna fick en första knäck. I dag hörs samma maning. Resultatet återstår ännu att se. Tet-offensiven blev ett militärt misslyckande, från vilket det tog Nordvietnam fyra år att hämta sig. Nu hoppas Hanoi åter att åstadkomma ett avgörande på slagfältet för att skaffa sig ett bra utgångsläge inför den politiska lösning av Vietnamkonflikten som snart måste nås.

Om Hitler och Stalin har med rätta sagts, att de ofta blev missledda, därför att ingen vågade tala om misshagliga sanningar för dem. Vi upplever något liknande i dag.

Vår regering har själv frånhänt sig möjligheten att bli rätt informerad. Någon svensk ambassadör finns sedan många år inte i Saigon. Regeringen vill ha sitt vetande från Hanoi – det framgick 1 maj – och därifrån kommer det.

»Aftonbladet behövs om sanningen ska fram». Citatet är hämtat ur LO-tidningens propaganda för sig själv. När två riksdagsmän vågade säga sanningen om Nordvietnams invasion, anklagades de av AB för att vara USA-agenter. Förra kommunistledaren Hilding Hagberg försökte under vinterkriget genom sin tidning förgäves få svenska folket att tro, att det var Finland som 1939 överföll den fredliga Sovjetunionen. Han måste nu med avundsblandad stolthet se vänsterns framgångar på den ensidiga nyhetsförmedlingens område.

Statsanslag till revolutionärer

I årets första häfte av Svensk Tidskrift publicerades uppgifter om en kommunistisk Hjälpreda för sabotage, vilken förekommit på en del militära förband. Bakom den står revolutionära gruppen KFML(r) och andra. Däri uppmanas revolutionärerna att infiltrera militärapparaten och att samtidigt skaffa sig själva en ordentlig militärutbildning. Vapnen skulle sedan vid lämpligt tillfälle kunna vändas mot befälet och utbildningen komma till användning vid väpnat inbördeskrig.

Ingen från gruppen bakom Hjälpredan har stigit fram och förnekat den. Det vore också omöjligt, sedan en "Resolution om arbetet i den borgerliga militärapparaten" blivit bekant, en resolution som skrivits för KFML(r):s kongress i Göteborg i januari i år.

I denna resolution förutsätts, att ett "proletärt revolutionärt inbördeskrig" måste komma. Proletariatets avantgarde, dvs de som antagit resolutionen, måste "ägna största uppmärksamhet åt arbetet inom bourgeoisins militärapparat". Bourgeoisin, det är hela det demokratiska Sverige av i dag. Socialdemokraterna med statsministern i spetsen skall inte tro att de är bättre än andra. Socialdemokratiska arbetarpartiet "förföll vid första världskrigets utbrott till ren socialchauvinism" och har sedan dess "utgjort borgarklassens främsta stöd inom arbetarklassen för att sprida sina neutralitetsmyter". Där fick hr Palme!

Mot denna bakgrund, heter det enligt ett fullständigt citat vilket är bättre än någon omskrivning, skall "medlemmar och sympatisörer till den kommunistiska rörelsen göra sin värnplikt för att inom den borgerliga armén sprida kommunismens idéer, propagera den proletära revolutionens militärprogram och organisera revolutionära soldater samt lära sig vapnets bruk och borgerlig militär organisation". De skall bilda celler och soldatråd vid förbanden. De skall utveckla illegala arbetsformer. De skall också utnyttja det nuvarande samhällets svagheter. "Krav på agitationsfrihet, mötesfrihet och organisationsfrihet är bor-

gerligt demokratiska krav som kan utnyttjas i revolutionärt syfte". Värnpliktsriksdagen i våras visade, att detta är sant.

Man skall fortfarande ej taga allt detta för allvarligt. Men det är dock inte längre bara fråga om barn som leker. En fanatisk ungdomsgrupp kan, skickligt ledd, ställa till stort elände. Det är bl a därför som angreppen på säkerhetspolisen från alla vänsterkretsar är orimliga. Så länge det finns grupper eller enstaka människor som öppet eller hemligt är beredda till landsskadliga eller landsförrådiska gärningar, har samhället skyldighet att organisera en polis till sitt skydd och för sin säkerhet. Redan kännedomen om att en sådan polis finns har preventiv verkan.

Vad än LO:s tidning skulle säga, kunde emellertid säkerhetspolisen utnyttjas ännu mer positivt i detta sammanhang. Den kunde få regeringens uppdrag att utreda vem som egentligen betalar dessa kommunistgruppers verksamhet. En sådan utredning borde dessutom få publiceras. Skulle det visa sig att någon i utlandet lämnar bidrag i en eller annan form, får väl regeringen taga mod till sig och säga ifrån på diplomatisk väg. Skulle det visa sig, vilket är fullt möjligt, att grupperna skickligt utnyttjar möjligheterna att få statsbidrag, bör dessa kunna stoppas. Flathet och demokrati behöver inte vara samma sak. Svenska folket kan omöjligt ha skyldighet att skattevägen underhålla grupper som säger sig vilja med vapen i hand störta vårt samhällssystem.

Topparna flyr

I tidningen Arbetsgivaren har direktörsassistent Björn Ström aktualiserat tre inbördes sammanhängande tendenser inom det svenska näringslivet, tendenser vilka man har all anledning att uppmärksamma och känna oro inför.

Till en början har det blivit allt svårare att få rätt man på rätt plats inom företagen. De anställda är nämligen generellt sett avsevärt mera kallsinniga till befodringsmöjlighete-

er än för bara några år sedan. Det händer alltomoftast att en befattningshavare avböjer erbjudanden om avancemang. Han hänvisar till ökade arbetsinsatser, tyngre ansvar och till de risker som alltid är förknippade med att man överger ett arbete, som man behärskar, och tar ett annat. Framför allt: den ekonomiska vinsten är numera alltför liten med hänsyn till erforderliga personliga insatser och chanstagningar.

Vidare har näringslivets chefsämnen fått ett allt större intresse för utlandstjänst. Detta är i och för sig positivt. Problemet är bara att alltför många sedan inte önskar återvända. Skälen härtill är klara. Nettolönen är betydligt högre i andra länder än i Sverige.

I motsvarande mån har det också blivit bevärligare än tidigare att få utländska toppkrafter till företag i Sverige. De som väl kommit hit vill inte stanna, därför att vårt lands näringsliv inte längre utan vidare kan betala sådana löner att befattningshavarna efter skatt uppnår den köpkraft de kan få i andra länder. Mycket riktigt har nu en del företag åtminstone delvis av den orsaken etablerat sig utomlands.

Under inga omständigheter går det att vifta bort dessa företeelser. De utgör ofrånkomligen en hämsko på näringslivets förmåga att hävda sin internationella konkurrenskraft. Hittills har det gått ganska bra. Därför har det också varit möjligt att bygga upp ett välstånd, som visserligen inte saknar skönhetsfläckar men som ändå har få motsvarigheter på andra håll i världen. Vårt effektivaste vapen har hela tiden varit kvaliteten på varor och tjänster.

Det vapnet har regeringen avsiktligt misskött. Den har alltför mycket tagit intryck av jämlikhetsapologeternas och nivelleringsfantasterernas affektladdade agitation, vilken på intet sätt beaktat det faktum att inte bara kapitalet utan också människorna, enkannerligen de allra duktigaste, i allt mindre utsträckning mesiterar vid nationella gränser. Socialdemokraterna har istället sökt vaska fram partipolitiska guldkorn genom en löne- och skatte-

politik som till stor del vädjat till den oreflekterade avunden. På kort sikt kan detta ge vinster. Men räkningen blir dyr när den i sinom tid kommer. Den räkningen får vi alla vara med om att betala.

Byggare i Stockholm

Vi utmanar de kommunala bolagen till tävlan på lika villkor om vem som kan bygga bäst och billigast.

Så karakteriserade en av Stockholms byggmästare syftet med den affischkampanj som dessa byggare startade i månadsskiftet mars—april. Man kan säga att kampanjen avsåg att väcka opinion bland de boende i Stockholm. Apropå bruksvärdeshyran ville »Byggare i Stockholm» fästa allmänhetens uppmärksamhet på de orimligheter och orättvisor, som råder på Stor-Stockholms bostads- och hyresmarknad.

Bakgrunden till kampanjen var de två första utslagen i Stockholms tingsrätt om bruksvärdeshyra enligt den nya hyreslagen. Dessa utslag, som fastställde hyror som låg runt 105 kr/m² på Södermalm, väckte lika stor förtjusning hos hyresgäster som bestörtning hos byggare. De glada hyresgästerna såg till den låga innerstadshyran och tänkte inte på följderna på längre sikt. Byggarna i färd med att sanera i innerstaden insåg snabbt att med hyror som inte täcker nedlagda kostnader går det inte att medverka i saneringen.

De enskilda byggarna är positiva till den nya hyreslagen med bruksvärdering men på ett oeftergivligt villkor, nämligen att värderingen baseras på lika villkor i produktion och förvaltning. De första bruksvärdesdomarna i Stockholm avslöjade att villkoren för enskilda och kommunala bostadsbolag är ytterst olika. De 105 kr/km², som fastställdes på Söder med kommunala bostadsbolags hyror som jämförelsevärden, kan jämföras med bruksvärdesmål som avgjorts utanför Stockholm. Det enda där tingsrätt fastlagt en hyra gällde Karlstads innerstad, och där blev hyran ca 124 kr/m². Ett annat mål, som ännu bara avgjorts

i hyresnämnd i Malmö, ligger också ca 20 kr högre än de i Stockholm fastlagda.

Hur kommer sig detta? Frågan är desto mer berättigad om man tar i beaktande att en hyresgäst i Stockholms shems fastighet i Järfälla, som nu betalar 110 kr/m², fäst uppmärksamheten på de orimliga hyrorna i innerstaden genom att begära att få sin hyra sänkt till 65 kr/m², då han anser det värt 40 kr/m² att få bo i innerstaden.

Hur kan då kommunala bolag, som i ytterområdena måste ta ut självkostnadshyror på 110 kr/m², ha en sån hyressättning på de relativt sett få lägenheter de byggt i innerstaden att deras jämförelsehyror ger tingsrätten anledning utdöma 105 kr/m²? Jo, det beror på att de kommunala bolagens hyror i innerstaden är självkostnadshyror minus en subvention. Det är denna subvention som byggarna i Stockholm vill ha politikerna att öppet redovisa. De kommunala bolagen har hittills endast byggt på tomträttsmark, och tomträttsmarken i innerstaden är reserverad enbart för kommunala bolag. Alla partier har varit ense om att den lilla mark kommunen äger i innerstaden skall upplåtas till kommunens egna bolag, vilket utestänger de enskilda byggarna från möjlighet att konkurrera på lika villkor.

Det är i och för sig illa, och ont blir värre genom att tomträttsmarken innehåller en djungel av subventioner. Några bitar ur denna är tomträttsavgälden som baseras på ett markvärde av 170 kr/m², medan ny mark i innerstaden kostar 225—300 kr/m². Dessutom beräknas avgälden i innerstaden efter 5 procents ränta, medan kommunen i genomsnitt får betala 7,5 procent på sin upplåning, alltså en räntesubvention på ca 2,5 proc. Kommunen betalar därtill kontant bidrag till alla faktiska kostnader för extraordinär grundläggning på tomträttsmark. Detta bidrag har i något fall gått ända upp till 10 000 kr pr lägenhet, dvs ca 100 kr/m². Tomtmarken upplåtes slutligen byggklar, dvs alla kostnader för evakuering och rivning har betalats av kommunen, och de utgör minst 50 kr/m². Därtill kommer fi-

nansieringsförmåner och beskattningsfördelar för kommunala bolag som enskilda inte har.

Enligt en undersökning av Stockholms statistiska kontor om 1970 års statsbelånade bostadsproduktion håller den enskilda sektorn genomgående lägre hyror än de kommunala bolagen på exploateringsmark. Det beror alltså inte på oskicklighet, låg effektivitet eller liknande att de enskilda byggarna inte kan fortsätta med saneringen i Stockholms innerstad med de bruksvärdeshyror som nu utdöms. Orsaken är de olika förutsättningarna, dvs subventioner i olika former till de kommunala företagen, som ger jämförelsehyrorna.

Om sådana skall förekomma, vilket det finns anledning att ifrågasätta, bör de åtminstone komma alla till del och inte bara de kommunala bolagen och via dem de hyresgäster som bor i deras hus. Med den omläggning av bostadsstödet från generella subventioner till individuellt stöd, som genomförts på den statliga sidan, vore det önskvärt att generellt stöd inte heller utginge med kommunalskattemedel. Generella subventioner förbilligar inte kostnaderna. Minst av allt gör de det om de dessutom omöjliggör konkurrens.

Ett tankeväckande jubileum

Det finns otaliga studentorganisationer av skilda slag. Alla tycker de om att jublera. Att Fria Moderata Studentförbundet (fd Konservativa Studentförbundet) i vår kan högtidligt hålla sitt 30-årsjubileum skulle därför inte motivera särskild uppmärksamhet om det inte vore så att organisationen under dessa decennier spelat en nyckelroll i studentpolitiken. Genom att draga till sig och politiskt skola 10 000-tals unga studenter i konservatismens idévärld liksom i praktiskt politiskt arbete har den mer än någon annan förtjänsten av att konservatismen fortfarande har en fast förankring i svenskt politiskt liv. Vad mera är — genom dess programmatiska arbete har vägen beretts för den omvandling av det gamla högerpartiet till ett socialt reformparti på konservativ grund, som varit förutsättningen för

ramrådet av en alltmer enad demokratisk opposition.

Därmed har initiativtagarnas förhoppningar mer än uppfyllts – även om resultaten av deras ansträngningar låtit vänta på sig. Nu var det förvisso inte i en anda av hoppfull häg och fantasi, som Konservativa Studentförbundet bildades – snarare i stämningar av sammanbiten vilja att trots allt hålla ut i en ond tid. Våren 1942 låg kriget tyngre än någonsin över ett splittrat, härjat och förtryckt Europa. Hakkorset fladdrade från Nordkap till Kreta, från Normandie till Krim. I denna nazismens epökliska värld låg det neutrala Sverige som en liten ö, kringfluten av ett stormande hav. Att Tysklands seger skulle betyda också den svenska frihetens undergång, tvivlade ingen rättvis människa längre på. En seger för Sovjetunionen motsågs också med stora farhågor. Skulle verkligen Sverige och Finland i så fall kunna räddas undan Rysslands sekellånga strävan att nå Atlanten och den kommunistiska imperialismens öppna hot mot alla demokratier?

När de konservativa studentföreningarna i de dåvarande universitetsstäderna, Uppsala, Lund och Stockholm slöt sig samman till ett förbund, var det emellertid mindre utrikespolitisk oro än inrikespolitiska ambitioner, som var det avgörande motivet. I vanmakten inför allt som hände av fador och omstörtningar reagerade dessa unga studenter på det sätt som är studentens rätta, nämligen att taga till bok och penna. De ville på svensk botten förnya konservatismen genom att förena dess historiska perspektiv och realism med en radikal strävan till sociala reformer. Under en kort tid präglades till och med termen "radikal-konservatism", men den övergavs som opraktisk. I årtionden efter årtionden har sedan den politiska debatten i allmänhet och högerpartiet – moderata samlingspartiet – i synnerhet tillfört idépolitiskt väl utbildade krafter, som i tal och skrift oförtrutet kämpat för sina idéer. På det hela taget har dessa krafter varit framgångsrika. Vid universiteten blev

Konservativa Studentförbundet under 1940-talet snabbt lika stort som alla andra politiska studentorganisationer tillsammans. Denna starka position för de konservativa består än i dag och har berett socialisterna omåttlig förargelse.

I ett läge där socialdemokraterna håller på att regera sönder sig är det aktuellt att påminna dagens konservativa studenter om initiativtagarnas inställning: att hålla ut, att hålla ut till varje pris och hur mörkt än allt kunde te sig. I längden segrar i politiken den outtröttliga viljan.

Sagan om det stora priset

Det var en gång ett litet land, där 18 herrar en gång i veckan samlades kring ett stort bord för att dricka sockervatten och skriva vers till varandra, ty sådant kunde de. Varje år delade de också ut ett stort pris, som var en stor heder att få. Alla visste nämligen, att dessa herrar hade läst alla böcker som fanns och att de förde en lång lista över alla dem som skrivit böcker bäst i hela världen. De prickade av en författare varje år, och han och hans landsmän blev stolta, och han lånade en frack och for till det lilla landet och tog emot priset.

En gång gavs priset åt en stor författare i ett stort land, och han blev mycket glad och försökte låna en frack, men ingen fanns att få. Det stora landet hade nämligen små härskare, fastän inte små till växten, och de beundrade mycket en stor man som nu var död och som brukat skjuta alla, som inte tänkte som han, i nacken. Detta ville de själva också mycket gärna göra, men tiderna var förändrade. Om nu någon inte tänkte som de och dessutom skrev böcker, förbjöd de honom bara att köpa papper. Eller också satte de honom på sinnessjukhus, och då förstod alla att han var galen, eftersom han inte tänkte som de. Men den stora författaren vågade de sig inte på, så att honom tänkte de låta svälta ihjäl. När det stora priset kom blev de därför mycket onda och såg till att han inte fick låna någon frack.

Då gick den stora författaren till det lilla

landets ambassad och sade: Jag vet att ni lovat vårda kulturella förbindelser med oss, och jag är en sådan, och dessutom vet jag att ni är mycket demokratiska och fördömer diktaturer även om de ligger så långt borta som möjligt från er: så låt mig nu få det stora priset här, och till er kan jag säkert komma i kavaj. Men det lilla landet hade bara små härskare, ännu mindre både till växten och annat än det stora landets, och de var alltid rädda att det stora landets härskare skulle ryta åt dem. Så att de blev förskräckta och sade bara nej, njet.

Nu visste hela världen vilken stor skam detta var, och en av de 18 herrarna bestämde sig för att själv resa till det stora landet och ge priset åt den stora författaren hemma hos honom, ty det var ändå hans. Men härskarna där blev förargade igen; eftersom den stora författaren skulle svälta ihjäl, borde det ske snart.

Vad folk tänkte om detta ute i världen brydde de sig inte om, ty så tänkte folk om dem i alla fall. Därför sade de också njet, nej.

Då samlades de 18 herrarna kring sitt bord och några fällde salta tårar av grämselse i sockervattnet och de skämdes på sitt lands och på mänsklighetens vägnar så att de blev röda hela ansiktet. Alla utom en, ty han var röd redan förut. Han hade nämligen tagit emot ett annat stort pris, ett från det stora landet, ett pris som bara gavs åt sådana som alltid tänkt alldeles detsamma som härskarna där. Alltså tyckte han att den stora författaren aldrig borde ha fått något pris. Då hade inga små härskare blivit irriterade.

Men den stora författaren blev alltmer ensam hemma, och han kunde inte skriva mer. En dag dör han, men hans verk lever.